

J. E. Bogomil:

Pri šmarnicah.

Ljube majniške cvetke — šmarnice — so dehtele v gozdu, šmarniška pobožnost je pa v cerkvah dvigala srca k Mariji.

Topla majnikova nedelja je bila, ko je Dobnikova Ivanka v novi obleki prvič namerila svoje korake v cerkev. Mogočno je korakala po travnati stezi sredi bilja in cvetja in oko se ji je oziralo na vse strani, če ljudje kaj gledajo, da gre Ivanka prvič v cerkev — sama — nihče je ne nese — in novo obleko ima — rdeče križasto. In k šmarnicam gre, ne k tistim, ki rastejo v gozdu, ampak k takim, ki se vidijo samo v cerkvi in ki so trikrat, štirikrat... desetkrat... stokrat lepše kakor one v gozdu.

Blizu cerkve naleti na sestrico Nežiko.

»Tin, tin, tin, tintintintintin tin, tin, tin!«

In še enkrat tako, samo malo bolj drugačen glas je bil, in še enkrat, in spet je bil drugačen glas. Še nikoli ni Ivanka slišala zvonjenja — kaj zvonjenja! — pritrkavanja tako od blizu. Ali ni že to nekaj lepega! Kako bo šele v cerkvi!

Stopila je v cerkev. Kako lepo! Vse lepše kakor v domači hiši. Joj, tako visoka je cerkev; nihče ji ne more doseči do stropa. In tako dolga in visoka okna ima! Pa toliko ljudi je v cerkvi, in oh, koliko otrok! Vsi so zbrani na enem mestu, vsi gledajo v cvetje, ki ga je toliko ravno tam, kjer so otroci. A vsi so mirni, tihi in nihče ne trga tistega cvetja. Seveda šmarnic ne sme v cerkvi nihče trgati. Kaj bi pa Marija rekla! Gotovo bi ji ne bilo prav.

Zvonček je zapel... Kaj bo zdaj? Muzika, pa kakšna! In petje tam nekje daleč zadaj in visoko pod stropom. Kdo neki poje v cerkvi? Pa vendar ne angelčki? Lepo je, naj poje, kdor hoče.

Petje utihne. Nekdo — Ivanka ga še ne pozna — nekaj govori. Ivanka ga ne razume. Prav nič ne ve, kaj pravi. Rajši bi videla, da bi bil tiho in da bi spet

angelčki zapeli. Pa je res oni nehal govoriti in spet se je oglasila muzika in spet je zadonelo petje.

In spet nov prizor.

Zvonček je zapel in skozi nizka vrata so prišli štirje fantki. Rdeča oblačila imajo, bele srajčke po vrhu, okrog vratu pa spet rdeče ovratnike. Za njimi pa stopa velik mož.

»Poglej, to so gospod!« je Ivanki narahlo pošepetala Nežika. Ivanka pa — reva — ne ve, ali bi gledala naprej, gospoda in fantke okrog njega, ali bi gledala nazaj, odkod to lepo petje? Ali naj bi štela lučke, ki gore ob Mariji na oltarju, druge pa vise v zraku, na lustrih — vseh skupaj je gotovo toliko, kolikor zvezd na nebu. Ivanka jih z vso svojo učenostjo ne more prešteti. Saj bi bilo še Nežiki težko.

No, pa Nežika jih ne šteje, Nežika moli kakor drugi ljudje. Ivanka pa ne zna, pa tudi ne more, ker vidi in sliši preveč lepega naenkrat. Ivanka misli samo na to, kaj bo doma mami najprvo povedala. Prav gotovo o petju, o angelčkih, o lučkah, ki jih je bilo toliko, pa tako lepo so gorele, pa o malih gospodkih, ki so tako lepi v rdečih oblekah in v belih srajčkah.

Za teden dni bo dosti kramljanja in vpraševanja. Niti mama niti Nežika, pa še ata in Ivan povrhu ne bodo mogli ustreči Ivankini radovednosti...

